

**REACTIE OP DE BIJDRAGE VAN GUY HORSMANS OVER
RECHTSVERGELIJKING**

REACTIE OP DE BIJDRAGE VAN GUY HORSMANS OVER HET ICVR

Beste Guy,

Terecht herinner je mij aan de fantastisch vormende periode die ik heb meegemaakt in het ICVR (Interuniversitair Centrum voor Rechtsvergelijking).

De cirkel van mijn wetenschappelijke geschiedenis wordt nu vrij symbolisch gesloten met het feit dat mijn thesis, zoals je eraan herinnert, in de (prestigieuze, hmmm) collectie van publicaties van het ICVR door Die Keure werd uitgegeven, en dat nu precies Die Keure de uitdaging heeft aanvaard van de uitgave van het aan mij aangeboden Liber Amicorum onder de vorm van een E-Vriendenboek, waarvoor hierbij mijn hartelijk dank aan Die Keure.

In de schoot van het ICVR heb ik je leren kennen, toen je de moeilijke taak aanvaard hebt om daar, aan de zijde van zijn toenmalige voorzitter Walter Ganshof van der Meersch, de opvolging waar te nemen van wijlen Prof. Jean Limpens.

Ik was toen advocaat en ik combineerde deze activiteit tot Limpens' overlijden in 1979 met de functie van adjunct van Jean Limpens, die de directeur was van het Centrum, en die van mij verwachtte dat ik, naast het waarnemen van de wetenschappelijk administratieve opvolging van de werkzaamheden van het Centrum ook, en vooral, wou dat mijn in 1978 aangevat doctoraat voortgang zou kennen.

Hij had mij gestuurd naar de Akademie voor Rechtsvergelijking in Amsterdam, om er een diploma te halen na onderricht door o.m. de professoren Grigory Tunkin (Moscou), Jean Touscoz (Aix), en de onnavolgbare René Rodière (Parijs), wat ik tot Limpens' grote vreugde met gelukwensen van de gerenommeerde juryleden deed.

Maar in 1979 ontvlood ons Jean Limpens.

Meteen nam Ganshof van der Meersch de dagelijkse leiding over en werd ik voor een zeer druk bezet jaar eigenlijk overstelpt met allerhande klussen als zijn naaste medewerker, in zijn ogen privé secretaris. Geen prettig te beleven

persoonlijkheid, zoals ook jij weet, maar een scholing in stoïcijnse kijk op weldanig evenement iemand ook zou kunnen aangrijpen.

Jij werd de opvolger van Jean Limpens, en met een klaarheid van inzicht, waarvoor ik je dankbaar blijf, beschreef je mij het kruispunt van wegen dat voor mij lag. Naast mijn baliepraktijk administratief genieten van contacten met de groten die de Raad van Bestuur van het Centrum bevolkten als daar naast jou waren Charley del Marmol en Walter Van Gerven, om maar diegene te noemen met wie ik reeds degelijke gesprekken had mogen voeren over mijn thesis, of, wat minder opwindend, maar zo mogelijk zoveel belangrijker, de administratieve ondersteuning laten varen en mij tijdens alle vrije tijd die mijn baliepraktijk zou toelaten, toespitsen op de eenzame arbeid van afwerking van dat kluizenaarsgewrocht, met name een doctoraatsthesis.

Omdat ik reeds vrouw en kinderen had, en om den brode moest zorgen, achtte je de kans groot dat ik voor de eerste weg zou opteren, omdat die sneller tot financiële stabiliteit zou leiden.

Je liet mij vrij om te kiezen.

Eigenlijk heb je mij toen uitgedaagd, en waren we allebei, in 1984, verwonderd dat ik voor de tweede weg had gekozen en het, mede door mijn herhaalde met eigen centjes betaalde studie-retraites aan het Max Planck te München, en geruggesteund door mijn promotor Paul De Vroede, had “geschaft”.

Je wist toen reeds dat die keuze mij op lange termijn grotere tevredenheid zou bieden dan een mogelijks vluchtige snelle geneugte.

Ik heb eerst binnen het brede spectrum van de juridische sfeer zowel professioneel als wetenschappelijk, en later veeleer multidisciplinair (in prudentieel toezicht), en dit zowel in mijn contacten met de bedrijfswereld als met de politiek, steeds de vergelijkende methode beoefend, waarin ik de eerste tien jaar na mijn studies grondig geschoold was. Je onderstreept dan ook meer dan terecht de verdienste van die methode, en van de ruimere maatschappelijke kontekst waarin die beoefend werd.

Maar vooral, heb ik het voorbeeld willen volgen van mijn belangrijkste promotoren, zij die onvoorwaardelijk en volkomen onbaatzuchtig in mij hebben geloofd, met name ons beider mentor Jean Limpens, en mijn hoofdpromotor Paul

De Vroede, in hun zoektocht naar integriteit en menselijkheid. Centra zoals die waarvoor jij je hebt ingespannen, vergemakkelijken ruim voor jonge vorsers de zoektocht doorheen onzekerheid.

Dank, beste Guy, goede collega en vriend, om mij, even onbaatzuchtig als mijn promotoren, toen te gepaster tijde dat inzicht te hebben geschonken, en mij nu daaraan te hebben herinnerd.